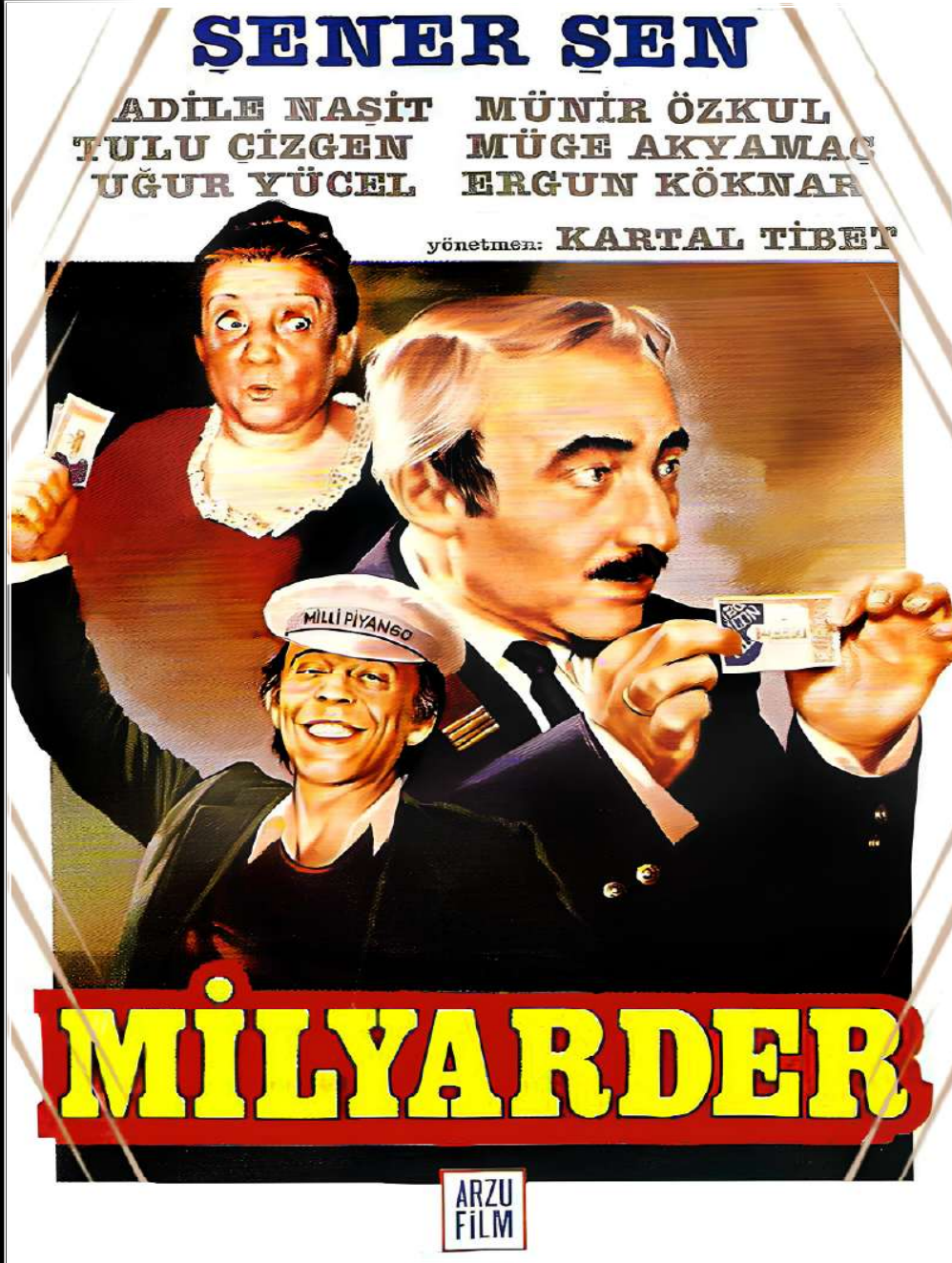

A  ı k k a r a

Hayâlı, kayalı, hakka dayalı dergi

- ◆ Tanırlı Âşık Yener ◆ Tayyib Atmaca ◆ Aslan Avşarbey ◆ Tacettin Şimşek
◆ Memik Kömekçi ◆ M. Nihat Malkoç ◆ Nurgöl Kaynar Yüce ◆ Halit Yıldırım
◆ Mustafa İmir ◆ Erdoğan Öner ◆ Musa Serin ◆ Mehmet Pektaş ◆ Erol Koca
◆ Mehmet Gözükkara ◆ Kadir Köse ◆ Hacı Musa Tuncer ◆ Kadir Orakçı
◆ Şükrü Ünal ◆ Fikret Görgün

94 Sayı 21 Aralık 2025

Parasızlık

◆ Tanırlı Âşık Yener

Dertlerin en büyüğüdür
Parasızlık parasızlık
Gam düzünün höyüğüdür
Parasızlık parasızlık

Kalplere hüznü dağıtır
Ezer un gibi öğütür
Anayı kızdan soğutur
Parasızlık parasızlık

Olacak işi oldurmaz
Hastaya ilaç aldurmaz
Ekmek bulsan aş buldurmaz
Parasızlık parasızlık

Ne zevkli ne şişman eder
Dostun ile düşman eder
Doğduğuna pişman eder
Parasızlık parasızlık

Ne oynatır ne güldürür
İsmin defterden sildirir
On beş yıl evvel öldürür
Parasızlık parasızlık

Âşık Yener mecnun gene
Bugünü uymuyor düne
Kocatıyor günden güne
Parasızlık parasızlık

A ş ı k k a r a

Hayâli kayalı hakeka dayalı dergi

Yapımcı: Tayyib Almaca Yönetmen: Mehmet Pektaş

Set Amiri: Halit Yıldırım Afiş: Yeşilçam Hatırası

Muhabbet Adresi: Onikişubat Belediyesi Sosyal Yardım Müdürlüğü Kahramanmaraş

Sesleşme: 0535 391 92 50 Dükân: www.acikkara.com e-mektup: acikkaradergi@gmail.com

94 Sayı Aralık 2025 ISSN-0106417 (edergi)

Mavra Meydanı/bir

◆ Tayyib Atmaca

Kral'ın Soytarısı

Milattan önce ben diyeyim 1300, siz deyin 1400 yılında Şuppiluliuma adında bir kral yaşarmış. Kral ki ne kral! Astığı astık, kestiği kestik, yüzdüğü yüz-dük; yüzü hiç gülmeyen, sözünün üstüne söz söy-lenmeyen bir dev azmanı...

Ülkesinde dil birliğini sağlayamamış, “Bunun üzüntüsünü çekeceğime koy, kim nasıl konuşursa konuşsun.” deyip kendini rahatlatmış.

Ülkesindeki insanların bazıları “Ş” harfi yerine “S”, bazılarıysa “S” yerine “Ş” harflerini telaffuzda zorlanırlarmış. “Sarmaşık” a “şarmaşık”; “sarımsak” a “şarımşak” diyen halk, bu Kral’ın adını da kısaltıp bozup kendince “Suppi” ya da “Şuppi” demeye başlamış. Zamanla Kral da bu lakabı kabullenmeyi bir türlü içine sindirememiş.

Kral, her ayın sonunda sarayda büyük eğlenceler düzenlermiş. Eğlencelerin sonunda ise bir yarışma yapılmış.

Kim Kral’ın adını eksiksiz ve doğru söylerse ödül-lere boğulur, yanlış söyleyenlerse sürgüne gönde-rilirmiş. Halk günlerce çalışır, kelimeyi ezberler, “Şuppiluliuma”yı tekrar tekrar söyler fakat Kral’ın huzuruna çıktıklarında dilleri birbirine dolanırmış.

“Suppilim! Şuppilim! Şubbilom! Sappilom! Şap-şabliom!” diye diye sürülüp giderlermiş.

Gel zaman git zaman, bir gün öyle sinirlenmiş ki saçını sakalını yolmuş; sonunda da kendisini gül-dürecek yeni bir soytarı istemiş.

Şimdilerde “soytarı” kelimesi kulağa eğri gelse de o zamanların soytarısı bambaşkaymış. Şaklabanlık yapar, türlü fıkralar uydurur, kuşları ve hayvanları taklit eder, kısacası efendisini eğlendirmek için bin dereden su getirirmiş. Kral’ın huzurunda maaşıyla görevini yapar, çıkar peşinde koşmazmış.

Kral’ın ne yapacağı hiç belli olmazmış. Neşeliy-ken bile ettiği bir sözle etrafındakilerin dizleri tit-retir, “Yıkılın karşımdan!” dediği an herkes oldu-ğu yere yığılır kalırmış. Öfkeli olduğunda “Tez olun, şarkıcıları çağırın!” der, hizmetkârların ayaklarını birbirine dolaştırırmış.

Şarkıcılar, Kral’ın ruh hâline göre neşeli ya da hü-zünlü şarkılar söyler ama Kral’ın bir yüzü gülerken öteki somurtunca iyice afallar kalırlarmış.

Bir gün yine öyle olmuş. Kral’ın kulağına eğilen bir hizmetçi, “Soytarı gelsin.” deyince yeni soytarı

taklalar ata ata huzura çıkmış;

“Adımı siz verin efendim!” demiş.

Kral şaşırılmış:

“Adını soracağımı nereden bildin?”

Soytarı gülerken cevap vermiş:

“Ömrüm soytarılıkla geçti efendim. Her çalıştım kral bana bir isim takar, ben de o isimle yeni numaralar üretir, daha güzel hizmet ederim.”

Kral’ın hoşuna gitmiş bu sözler. Şarkıcıları el işa-retiyle dışarı yollamış, koca salonda sadece soytarı kalmış.

“Beni öyle eğlendir ki sana uygun bir isim ve-reyim. Ama doğruyu doğru, yalanı da yalan gibi anlatamazsan kelleni alır seni Roma’ya sürgün ede-rim!” demiş.

Soytarı hemen karşılık vermiş:

“Efendim, öbür koltuğuma da bir karpuz koyabi-lir miyim?”

Kral kahkahayı basmış:

“Kellen büyüklüğünde olsun!”

Böylece soytarının neşesi yerine gelmiş. Saray çal-gıcısından bir gitar kapıp Kral’ın önünde başlamış söylemeye:

“Geçenlerde ava çıktım

Tuttum bir aslanı yıktım

Atımı kurtlara verdim

Gelip önüne diz yıktım.

Dilime dolanmaz yalan

Zürafaya vurdum palan

Dilini tutup kopardım

Elli arşın oldu yılan.

Bisütun Dağı’nı deldim

Ben beni seninle bildim

Akıl küpümün içine

Derdini dökmeye geldim.”

Sözler zeytinyağı gibi akmış ağzından. Kral hay-ran kalmış:

“Bu saraydan nice soytarı geçti ama senin gibi şiir söyleyen olmadı. Bundan böyle adın Yırcı olsun! Halkıma hizmetlerimi şiir diliyle sen anlatacaksın.” deyip bir kese altın vermiş.

Yırcı da şakacıktan karşı çıkmış:

“Aman efendim, ben bu kadar yalanı nasıl doğrultup halka anlatırım? Bırakın ismim şaklabanlıkta kalsın, zaten elimden su içecek soytarı yoktur.”

Ama Kral kesin konuşmuş:

“Ben ne diyorsam o! Beğenmiyorsan git bir karpuz seç.”

Bunun üzerine Yırcı eğilmiş, gülümseyerek şöyle demiş:

“Yırcı senin itin olsun
Çanağına altın dolsun
Sana sade Roma değil
Firavun da kurban olsun!”

Böyle güzel taltifi duyan Kral çaktırmadan bıyık altından gülümsemiş, bir kese altın daha fırlatmış. Yırcı bir kartal gibi uçarak havada keseyi yakalamış; ayakları yere basınca da test taklalar atarak Kral’ın huzurundan ayrılmış.

Kralın Uykusu

Kral Suppi’nin ülkesinde işler tıkr tıkr yürüyor, komşu ülke kralları her yıl düzenli vergiler veriyor, çil çil altınlar birikiyor; bunun için de Kral bol keseden halkına dağıtıyormuş. Halk Suppi’den memnun, Suppi de halktan memnunmuş.¹ Ama gelin görün ki geceleri iki gözünün alt kirpikleri ile üst kirpikleri kılıçlarını, kargılarını, mızraklarını çekmiş; birbirlerine ha saldırdılar ha saldıracaklarmış. Bundan dolayı Kral’ın gözünün önünde büyük meydan muharebeleri oluyor; gözünü kapatıyor uykusu gelmiyor, gözünü açıyor savaşın ortasındaymış gibi kendi kendine emirler yağdırıyormuş.

Kral’ın bu hâli başta Yırcı’yı, ailesini ve tüm halkı üzmeye başlamış.

Kral’ın uykusuzluğuna bir çare bulmak için her taraftan hekimler çağırılmış ama hiçbir hekimin hazırladığı ilaç Kral’ın uykusuzluğuna çare olamamış.

Kral’ın hizmetinde bulunanlar da Kral uyumadan uyuyamıyormuş. Bu durum öyle bir hâl almıştı ki Kral dâhil herkes haftalar, aylar boyunca uykusuzluğun verdiği bitkinlikten dolayı sarayda sersem sersem dolaşmaya başlamış.

Bu arada Yırcı, Kral’ın başdanışmanı olmuş. Herkes buna bir çözüm bulması için Yırcı’ya dil döküyormuş. “Kelin merhemi olsa kendi başına sürer.”

1 Kral astığı astık kestiği kestikti ve ismini doğru söyleyemeyen halka eziyet ediyordu. Daha sonraki zamanlarda bu huyundan vazgeçti.

derler ya, Yırcı da bu meseleye bir çözüm bulmak için beyin fırtınasına tutulmuş.

Günlerin birinde, maiyetinde çalışan değerli danışmanlarını bir araya toplamış:

“Kral’ımızın uykusuzluğuna bir çözüm üretene bir hafta özel izin vereceğim; gitsin istediği yerde horul horul uysun.” demiş.

Danışmanlardan birisi:

“Ülkenin en önemli şairlerini bir araya toplayalım, irticalen saatlerce şiir okusunlar.” demiş.

Öbür danışman:

“Civar ülkeleri de işin içine katarak uluslararası bir âşıklar bayramı yapalım.” demiş.

Bir başka danışman:

“Geceleri insanlar birbirleriyle saatlerce güreş tutsunlar. Güreşler yerde olsun, bin puan alan galip gelsin. Bin puanı almak güreşenin saatlerini alacağından ikisi de yorgun düşer. Güreş bitince de uykuya dalarlar.” demiş.

Başka bir danışman:

“Önce Kral’ın uykusuzluğuna bir çare bulmamız gerek ki o uyuyunca biz de rahat uyuyalım.” demiş.

Yırcı sormuş:

“Nasıl olacak bu iş?”

Danışman cevaplamış:

“Efendim, altı aylık ya da bir yıllık çocukları olan anneleri toplayalım; her biri sırasıyla Kral’ımıza ninni söylesin.”

Yırcı:

“Peki, bu kadınların çocuklarını kim uyutacak?” deyince danışman:

“Benim aklım ancak bu kadarına yetti efendim.” demiş.

Bir başka danışman:

“Efendim, bu fena fikir değil ama bunun yerine masal anlatmasını bilen insanları bulalım. İsterse niz bir fasıl ninni geçtikten sonra arkasından masal gelir. Bir de bakarsınız ki Kral’ımız koltuğunda horuldamaya başlamış.” deyip sözünü bitirmiş.

Yırcı başka fikri olan var mı diye etrafa göz gezdirirken konuşmak isteyen ama cesaret edemeyen bir danışman yamağı:

“Efendim, geceleri mavra yarışması yapalım.” deyince Yırcı:

“O da ne? De gelsin bakalım.” demiş.

Yamak:

“Efendim, mavra; yalanı en az doğru kadar dü-rüst söyleyen... Yani anlayacağınız, mavrayı anlatmaya başladığında herkesin can kulağıyla dinleye-

ceği, katıksız yalan anlatanları bulmamız gerek.”

Yırcı:

“‘İti öldürene sürütürler.’ demişler. O zaman bir bildiğin var. De gelsin bakalım.”

Yamak:

“Efendim, bize üç gün uzaklıkta Karatepe adında bir köy varmış. Oranın insanları hem safmış hem de konuşmaya başladıklarında saatlerce dili diline dolanmadan hikâye anlatırlarmış. Rahmetli dedem zamanında anlatmıştı da oradan aklımda kaldı. O köyden seçme mavracılar getirsek olmaz mı?” deyince Yırcı’nın gözleri fal taşı gibi açılmış. Bir süre sarayın avlusunda dolap beygiri gibi dolaşıp durduktan sonra zıncı diye durmuş:

“Eğer bu adamları da getirir, Kral’ın uykusuzluğuna çare bulamazsak, Kral herkesin kellesini koltuğuna verip Çin’e gönderir.”

Yamak:

“Onun da bir hâl çaresi bulunur efendim.”

Yırcı:

“Nasıl yani?”

Yamak:

“Nasılı, masılı, asılı, fasılı yok efendim. Mavra anlatma işini bir yarışma gibi düşünün. Ülkenin dört bir yanından mavracılar gelsin, yarışsın. Yarışma sonunda kendisi uyuyana 100 sopa vurulacak, Kral’ı uyutana ise 100 kese altın verilecek. 100 sopayla kimse ölmez ama 100 kese altın kazanan mavracı yedi ceddini abat eder. Biz de Kral’ımızı bu uykusuzluk hastalığından kurtarmış oluruz.”

Yırcı:

“O zaman bu görev senin! Yanında üç tane yedek at, bir bölük muhafızla birlikte tez zamanda yola çık; Karatepe’ye var, ne kadar mavracı varsa önüne kat getir. Ben de bu arada yarışma hazırlıklarını yapayım.” diyerek toplantıyı dağıtmış, kafasında bir takım planlar kurmaya başlamış.

Kral’ın danışmanlarını toplayıp emretmiş:

“Herkes, benim yaptığım gibi, seçeceği rütbeli bir komutan ve yanına bir manga asker alarak ülkenin çeşitli bölgelerine dağılacak; Kral’ı uyutmak için saatlerce mavra anlatabilecek kabiliyette adam arayışına çıkacak.”

Her komutana görevleri tebliğ edilmiş. Yamak da Karatepe köyüne gitmek için sabırsızlanıyormuş.

devam edecek

Uyma Elin Aklına

◆ Aslan Avşarbey

Göcekken biçtirir sana otları
Tırpanın aklına uyayım deme
Açlıktan öldürür bir gün atları
Arpanın aklına uyayım deme

Kavak yelleriyle harman savurur
Bostanını solmuş bağa çevirir
Bir laf eder onca çamı devirir
Körpenin aklına uyayım deme

Yönünü seçersen bakıp da kuşa
Şaşırma dönünce yolun yokuşa
Kışın aç kalırsın bideri taş
Serpenin aklına uyayım deme

İhtiras elinde olursa kukla
Akıl nasıl seçsin özü kabukla
İpekten halıyı demir çubukla
Çırpanın aklına uyayım deme

Gönülsüz giderse bir it davara
Ne hırsıza havlar ne canavara
Sevdiği deriyi mahsus duvara
Çarpanın aklına uyayım deme

Mülkî kim kaçırır hırsın dozunu
Kumarbaza kendi verir kozunu
Menfaat uğruna güce gözünü
Kırpanın aklına uyayım deme

Dirse Han'ın İkizleri

◆ Tacettin Şimşek

Dirse Han bugün hiç olmadığı kadar keyifliydi. Neden olmasın ki?

Nice zamandır ağzını bıçak açmıyordu. Şimdiyse istese mutluluğun resmini çizebilirdi. Böylece kendisinden sekiz yüz elli sekiz yıl sonra gelecek bir şairin “Saman Sarısı” adlı şiirinde bir ressama sorduğu soruyu da cevaplamış olurdu.

Geçen yılki toyda çok aşağılanmış, çok incinmişti. Kara otağa oturtulmuştu. Altına kara keçe döşenmişti. Önüne kara koyun yahnisi konmuştu. O da bu muameleyi kendine yedirememiş,

“Bayındır Han, benim ne eksikliğimi gördü? Kılıcımdan mı gördü, soframdan mı? Benden daha aşağı kimseleri ak otağa, kızıl otağa kondurdu da, benim suçun neydi ki, beni kara otağa kondurdu?” diye sormuştu.

Haklıydı. Oğuz ilinde bir yiğit iki eksiğinden dolayı horlanırdı. Kılıcı keskin değilse bu bir; ikram duygusu zayıfsa bu da iki.

Oysa Dirse Han'ın her ikisinde de eksiği yoktu, fazlası vardı. Hem usta bir savaşçıydı hem de çok cömertti. Üç düşman askeriyle aynı anda kılıç tokuştururdu. Aç görse doyurur, çıplak görse giydirir, borçluyu borcundan kurtarırdı. Çelik bilekli, altın yürekli bir adamdı kısacası.

Son KPSS’de sorulan çoktan seçmeli soruya cevap beklemişti Dirse Han.

Bayındır Han'ın yiğitleri “Biz bilmeyiz, Han buyruğudur, uygularız.” demişlerdi. Tipik bir “Ben bilmem, Han'ım bilir.” repliği idi; hatta belki de “Gözlerimi kaparım, vazifemi yaparım.” savunması. (Bu cümle bin dört yüz küsur yıl sonra Ziya Gökalp'ın “Vazife” manzumesine nakarat, Haldun Taner'in tiyatro eserine ad olacak. Benden söylemesi.)

Dirse Han, sorusuna ısrarla cevap bekleyince “Oğlu kızı olmayanları kara otağa oturtun.” buyruğunun Bayındır Han'dan geldiğini iletmışlerdi.

Dirse Han, evine dönüp hatununa sitem etmişti. “Bizim neden bir çocuğumuz yok? Senden midir, benden midir?” diye yakınmıştı.

Çolpan Hatun, Dirse Han'ı sakinleştirmiş; büyük bir ziyafet vermesini, mübarek ağızlardan dökülecek dualar sayesinde çocuk sahibi olabileceklerini söylemişti.

Dirse Han, hanım sözü dinledi. (Kim demiş Türk erkeği kadına kulak asmaz, diye? Alın işte Dirse Han!) Çolpan Hatun'un dediklerini harfiyen yaptı. İsteyene at, isteyene koyun, isteyene sığır, isteyene

deve eti ikram etti. Kazanlar dolusu tereyağlı bulgur pilavı, küp küp turşu, tonlarca kuru soğan, binlerce bağ reyhan, varil varil ayran... Laf aramızda, arada çamçak çamçak kımız götürenler de oldu.

Bütün açlar doyuruldu, bütün ihtiyaçlar giderildi, bütün borçlar ödendi, bütün çıplaklar giydirildi. Herkese çuval çuval buğday, arpa, tarhana, kak ve kurut dağıtıldı. Her çadıra bir sepet kurutulmuş et bırakıldı. Dirse Han'ın yüklü bir gümrük vergisi ödeyerek Çin'den ithal ettiği yirmi ton pirinçten de birer torba verildi. Öyle ya, Türk'ün zengin Türkçesinde “Verirsen doyur, vurursan duyur.” atasözü vardı. Töresi böyleydi.

Her şey tamamlandıktan sonra Dirse Han'la Çolpan Hatun el açıp Yaradan'a dua ettiler:

“Kız, oğlan fark etmez; bize ışık parçası, göz aydınlığı bir çocuk ver!” dediler.

Tabii bu arada tıp bilimine başvurmaktan da geri durmadılar.

Ötüken Şehir Hastanesi Kadın ve Doğum Uzmanı Dr. Toygar'dan randevu alındı. Ertesi gün erkenden hastaneye varıldı. Tetkikler, tahliller, testler başladı ve üç gün sürdü.

Dr. Toygar sonuçlara baktı.

“Ciddi bir sorun görünmüyor.” dedi. “Küçük bir müdahaleyle çocuğunuz olur. Sizi Dr. Baybars'a yönlendireyim. Tüp Bebek Servisi'nin başında kendisi. Hemen tedaviye başlasın. Bir aya kalmaz sonuç alınır.”

Testler yapıldı, ilaçlar kullanıldı. Yumurtayı dölleme işlemi gerçekleştirildi. Embriyo transferinden bir ay sonra yapılan gebelik testi muhtulu sonuç verdi: Dirse Han'ın hatunu Çolpan hamileydi.

Kıymetli okuyucu! Hikâyenin başında sözünü ettiğimiz Dirse Han'ı mutluluğun resmini çizebilecek kadar büyük bir sevince boğan haber işte buydu.

Dirse Han üç ay sonra Bayındır Han'ın ziyafetine davet edildi yine. Bu kez de kara otağa oturturlar mıydı onu?

Bu kez iş başkaydı. Henüz dünyaya gelmemiş olsa da artık onun da çocuğu vardı hem de ikiz.

Bayındır Han'ın yiğitlerine ultrason sonucunu gösterebilirdi. Çocukların cinsiyeti belliydi. Şimdi onu sıkıysa ak otağa, kızıl otağa oturtmasınlar. Önceki gibi davransınlar da görelim, el mi yaman bey mi yaman?

“Yok, biz kundakta, beşikte, eşikte, ocak başında, otağ kapısında, at üstünde, kılıç taliminde çocuk is-

teriz.” derlerse onu da sonra düşünürüz artık.

Konuyu Dede Korkut’a açtı.

“Kaygılanma, Dirse Han,” diye güven aşıladı Dede Korkut. “Ben konuşurum Bayındır Han’la.”

Sonra da dedi ki:

“Allah hayırlara çıkarsın. Dün sabaha karşı bir düş gördüm. Bu senin ikizlerden oğlan olan var ya, doğmuş, büyümüş, serpilmiş, on beş yaşına gelmiş, Bayındır Han’ın azgın boğasını yenmiş. Ben de gelip ona Boğaç adını koymuşum. ‘Adını ben verdim, yaşını Allah versin.’ diye dua etmişim. Kızın da uçar gibi yürüdüğü, kanat açar gibi kılıç salladığı için ona da Turaç adını vermişim.”

Dirse Han, çok duygulandı. Dede Korkut’un elini öptü. Onu otağından uğurladıktan sonra kendisi de hazırlanıp Bayındır Han’ın toyuna gitti.

Bayındır Han’ın yiğitleri koşup geldiler.

“Buyurun, Dirse Han,” dediler. “Ak otağa mı oturursunuz, kızıl otağa mı? Tercih sizin.”

Dirse Han kararsız kaldı. Hangisine gideceğini bilemedi. Sanki ak otağa girse Çolpan Hatun’un karnındaki oğlan sevinecek, kız üzülecekti; kızıl otağa gitse tersi olacaktı. Öylece kalakaldı.

Şu hayat ne tuhaf sınavlara sokuyordu insanı. Daha dün kara otağa oturtulduğu için üzülen Dirse Han, bugün hangi otağa gireceğine karar veremiyordu.

Durum aynen böyle mi oldu kıymetli okuyucu? Hayır, tabii ki.

Bayındır Han’ın teşrifatçı yiğitleri “Hoş geldiniz.” faslından sonra aralarında fısıldaştılar. Bayındır Han kulak kabarttı. “Dede Korkut” ve “Bayındır Han” adlarını duyabildi sadece.

Yiğitler, Dirse Han’a döndüler.

“Bize yarım saat müsaadeniz var mı, Dirse Han?” diye sordular.

“Olsun.” dedi Dirse Han.

Bayındır Han’ın yiğitleri hemen koşular. Yarım saat içinde iki otağın arasına yeni bir otağ kurdular ve Dirse Han’ı buyur ettiler.

“Bu nedir?” diye sordu Dirse Han.

“Hanlar Hanı Bayındır Han böyle buyurdu.” dediler.

“Tamam da, neden pembe?” diye sordu Dirse Han.

Bayındır Han’ın yiğitleri sebebini açıkladılar:

“Beyazla kızılın karışımından pembe doğar, a Dirse Han!”

Dirse Han “Hay albız alası!” deyip gülümsedi ve pembe otağa doğru yürüdü. Altına dōşenecek pembe keçeyi değil ama önüne konacak pembe koyun yahni-sini çok merak ediyordu.

Pazar Yeri

◆ Memik Kömekçi

Az önce uğradım pazar yerine
Fiyatlar başını almış gidiyor
Ne etiket gördüm ne de işaret
Zabıta koltukta dalmış gidiyor

Kimi üçe beşe kimi sekize
Kimi vermem diyor inmem dokuza
Teyze gönül koymuş bakar karpuz
Biri parasını çalmış gidiyor

Patlıcan aradım yoktu dolmalık
Yaprağa bir baktım olmaz sarmalık
Bir aşımlik döğme aldım yarmalık
Bizim teyze saçın yolmuş gidiyor

Susadım devirdim içtim kolay
Dolandım sonunda çözdüm olayı
Denetimi noksan hâlden dolayı
Elma, armut, çilek ulmuş gidiyor

Dedim ayva kaç, kilo neçiye?
Dedi seçmek olmaz, vermem seçiye
Dedim sen de götür doğra keçiye
Boşlamış vitesi salmış gidiyor

Sonunda zabıta düğmeye basmış
On ikide herkes etiket asmış
Bugün de fiyatlar bütçeyi aşmış
Sebzeler tezgâhta solmuş gidiyor

Köşkeröğlü adım çok kafa yordum
Açtım telefonu meclise sordum
Haber alınca bir hükme vardım
Tüm emekler heba olmuş gidiyor

Olmaz Bacım

◆ M. Nihat Malkoç

Açılmakla medeniyet,
Olmaz bacım, olmaz bacım!
Sana yakışmaz deniyet,
Olmaz bacım, olmaz bacım!

Bu nasıl tarz, bu ne eda?
Arkanda bırak hoş seda
Çıplaklık değildir moda
Olmaz bacım, olmaz bacım!

Göster iyi niyetini
Teşhir eyleme etini
Koruyuver iffetini
Olmaz bacım, olmaz bacım!

Harama zorlama gözü
Paçavra eyleme yüzü
Bu değil Müslüman kızı
Olmaz bacım, olmaz bacım!

Yaradan'a sözün vardır
Hakk'ı görmez, gözün vardır
Ne kızarmaz yüzün vardır
Olmaz bacım, olmaz bacım!

Gezilmez anadan üryan
Kendine gel, Hakk'a dayan!
Geç kalma, ölmeden uyan
Olmaz bacım, olmaz bacım!

O giydiğin gecelik mi?
Bu yaptığın yücelik mi?
Nitelik mi, nicelik mi?
Olmaz bacım, olmaz bacım!

Yol değildir bu saptığın
Yakışmıyor bu yaptığın
Hangi ilâhtır taptığın?
Olmaz bacım, olmaz bacım!

Sen Müslüman'ın kızısın
Hem baharı hem yazısın
Gönüllerin yıldızısın
Olmaz bacım, olmaz bacım!

Teşhir etme her yanını!
Kirlletme asil kanını!
Kim köreltti vicdanını?
Olmaz bacım, olmaz bacım!

Hüner, açmaksa bedeni,
Hayvanlar daha medeni
Acep ne ola nedeni?
Olmaz bacım, olmaz bacım!

Azcık çalıştır usunu,
Koru iffet, namusunu,
Sil gönüldeki pasını,
Olmaz bacım, olmaz bacım!

Meze olma masalarda
Uzak yaşa tasalarda
Kal ilâhî yasalarda
Olmaz bacım, olmaz bacım!

Teşhircilik değil yeni
Az kulak ver, dinle dini
Eşine sakla kendini
Olmaz bacım, olmaz bacım!

Soyunursun hangi hakla
Ne dine uygun ne akla
Edep yerlerini sakla
Olmaz bacım, olmaz bacım!

Kendine sakla kokunu
Kapat ipeksi dokunu
Tanı uzağı, yakını
Olmaz bacım, olmaz bacım!

Hicap duyar yâreniniz
Ayıplıyor göreniniz
Hiç mi yoktur freniniz?
Olmaz bacım, olmaz bacım!

Edebinle gezmeye bak!
Hakikati sezmeye bak!
Kör şeytanı ezmeye bak!
Olmaz bacım, olmaz bacım!

Seni bu hâle koyan kim?
Böyle alçakça soyan kim?
Şehvetle bakıp doyan kim?
Olmaz bacım, olmaz bacım!

İnsanoğlu Bir Ekine Misal

◆ Nurgül Kaynar Yüce

Üryan gelir insan dünya üstüne
İlk sarılan kundak bezini görür
Bir zaman kurulur baba postuna
Şu yalan dünyanın hazını görür

Serpilip boy atar okula başlar
Zaman geçmek bilmez birden yavaşlar
Büyüdükçe onu sarar telaşlar
Hayatın tadını tuzunu görür

Daha geçim derdi nedir nasıldır
Gençlik gelip geçen tatlı fasıldır
İnsanoğlu bir ekine misaldir
Toprağın içinde özünü görür

Yüreğine düşer bir aşk çingisi
Vuslata ermeden geçmez yangısı
Böyle gelmiş gider yaşam döngüsü
Sevda ateşinin közünü görür

Evlenip barklanır yuvadan uçar
Yıllar su misali akıp da geçer
Gün gelir babası ahrete göçer
Annesinin yaşlı gözünü görür

Başlar geçim derdi yuva kurunca
Boşa çalışmazmış anlar karınca
Yaş varıp elliye çadır kurunca
Yolun yokuşunu düzünü görür

Dara düştüğünde yalnız kalır
İnsan yaptığını yaşarken bulur
Tecrübe ettikçe öğrenir, bilir
Mevsimin yazını güzünü görür

Canım dedikleri canını yakar
Gün olur şu tatlı canından bıkar
Dost diye bildiği akreptir sokar
Maske düşer gerçek yüzünü görür

Nurgül'üm yaz geçip girince kışlar
Tolu tolu döker gözünden yaşlar
Dik başı toprağa bakmaya başlar
Ömrün hikmetini gizini görür.

Bak Şu Muskanın Yaptığını/sekiz-Eyvah Dünürler

◆ Halit Yıldırım

Artık her iki taraf da ring arasında mola almış yorgun boksörler gibi köşelerine çekilmişti. Karşılıklı çekilen restlerin ucu ciddiyete dayanmıştı. İşin aslı her ikisi de birbirlerini seviyorlardı ama öfkeleri birazcık galebe çalmıştı.

(Birazcık mı? Yapma be yazar efendi, bal gibi de iş zıvanadan çıktı işte! Bir aile içi dramı bir erkeğe yazdırırsan olacağı budur. Erkek değil mi, hemen olayların üzerini örtmeye kalkar. Editör uyuyor mu? Yazar taraf tutuyor kardeşim!!!!)

Madem ok yaydan çıkmıştı. O zaman birilerinin aracı olup bu kavgayı tatlıya bağlaması gerekiyordu. Sonuçta her iki tarafın da sığınacağı tek liman anneleri idi. Yıllardır birbirlerinden hiçbir surette ayrılmayan iki dünür, Kâmile ve Raziye, nasıl olsa kafa kafaya verir bunları anlaştırırdı.

Her ikisi de birbirlerinin aynı şeyi düşündüklerini bildikleri için sessizliğe iyice kulak kesilmişler, algı cihazlarını en son ayara getirmişler, yan odada uçan sineklerinin kanat seslerini dahi duymaya çalışıyorlardı. Murat, kulağını duvara dayamış öbür tarafı duymaya çalışırken, duvarın öbür yüzünde bu konuda hayli uzmanlaşmış Sibel, farklı metotlar deniyordu. Şöyle ki, o da bir bardağı duvara yapıştırmış kulağını da üstüne oturtmuş öbür tarafı dinliyordu. Dinleme seansı birkaç dakika içinde sonuç vermeyince pes eden Murat, telefonunu çıkarıp annesi Kâmile Hanım'ı aradı. Çok kısık bir sesle konuşuyordu.

"Alo, anne!"

"Efendim oğlum."

"Sibel ile kavga ettik."

"Siz hocaya gitmediniz mi?"

"Maalesef size uyduk ve gittik ama manyak herif bizi kovdu."

"Eee..."

"Biz ayrılmaya karar verdik."

"Ne! Ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu? Olmaz öyle şey! Ben geliyorum şimdi."

Bu görüşmenin ardından Murat tekrar kulağını duvara dayadı. Konuşmaları harfi harfine duyan Sibel telefonu eline alıp annesini aramadı. Daha farklı bir şey yaptı. Mesaj attı.

"Anne, biz hocaya gittik ama bu öküz herif hocayı kızdırdı. O da bizi kovdu. Bunun üzerine kavga ettik. Biz ayrılmaya karar verdik. Murat annesine telefon etti. Onu buraya çağırdı. Sen de çabuk gel."

Mesajı gönderen Sibel, telefonunu cebine indi-

rip hemen salona daldı. Bu esnada Murat, duvara kulağı yapışık olduğu hâlde Sibel'e yakalanmıştı. Sibel bu durumu lehine çevirecek ilk atağı o anda başlatmıştı.

"Beni mi dinliyorsun sen?"

"Ne münasebet canım. Duvarlardaki tozlara bakıyordum. Kaç aydır silmiyorsan artık."

"Kıvır bakalım. Unuttun sanırım ben eve her 15 günde bir temizlikçi alıyorum. Kadın da her yeri tertemiz yapıyor. Nankör herif. Şuna evet seni dinliyorum desene... Tabii bu arada ananı da çağırdın değil mi, süt kuzusu?"

"Sen benim anamı çağırdığımı nereden biliyorsun? Sen de beni dinliyordun değil mi?"

"Dinlerim tabii, ben kadınıym. Sen niye dinliyorsun? Hayırdır huy mu değiştiriyorsun?"

"Terbiyeni bozma yine... Niye huy değiştireceğim? Ben erkeğim erkek!"

"Ay sevsinler, soğan erkeği, anasının süt kuzusu..."

"Herkes anasının kuzusudur. Sanki sen çağırma-dın mı ananı?"

"Sana hesap mı vereceğim? Çağırdım tabii. Çağırdım ki çok sevdiği damadının gerçek yüzünü görsün istedim. Sen niye çağırdın ananı? Benden mi korktun pabucumun erkeği?"

"Ben de annem gelsin de çok sevdiği gelininin gerçek yüzünü görsün istedim. Bu kızı almazsan hakkımı helal etmem diyordu. Neymiş, çok sevdiği arkadaşının biricik kızıymış. Gelsin de görsün biricik kızı."

Efendim çok hızlı ve çabuk geliştiğinden araya girip tarafların hâl ve hareketlerini yorumlamaya bile fırsat bulamadık. Diyaloglar bazı anlarda öyle bir şiddetlendi ki, hani olur ya romanın filmi çekilirse RTÜK tarafından sansür yemesin diye kestik. Ayrıca başka yeni evli çiftlere de kötü örnek olsun istemedik. Sosyal sorumluluk bilinci bir yazarın şiarı olmalıdır. Öyle her akla geleni ulu orta yazmak, bizim etik ve estetik anlayışımıza uymadığı için kısaca özetledik olayı. Okurlarımın anlayışı için şimdiden teşekkür ediyorum.

Bu ikinci Normandiya çıkarmasının ardından Sibel, General Eisenhower edası ile tekrar odasına çekildi. Her ikisi de annelerinin gelmesini bekliyordu. Bu düğümü çözse çözse onlar çözerdi. Aradan bir saat kadar bir zaman geçmişti ki kapı çaldı. Sibel ve Murat aynı anda kapıyı açmak için hücu-

ma kalktı. Murat kapıya daha yakın bir odadan hareket ettiği için burun farkıyla kapının kolunu ele geçirdi ve kapıyı açtı. Sibel ise hemen odasına çekilerek beklemeye başladı. Zira evi daha yakın olduğu için gelenin kendi annesi olduğunu tahmin etmişti. Gerçekten de kapıdaki Sibel'in annesi Raziye Hanım'dı. Raziye Hanım içeri adım atar atmaz soruyu yapıştırdı:

"Murat ne oluyor?"

Murat hemen mülayim moduna geçerek cevapladı:

"Onu bana değil kızına sor anne. Tutturdu ayrılacamız diye."

"Oğlum siz kudurdunuz mu? Daha kaç günlük evliliğiniz var da ayrılmaya kalktınız?"

O esnada Sibel ağlayarak içeri girdi ve annesine sarıldı.

"Kızım ne oluyor?"

"Biz ayrılacağız anne."

"O nasıl söz kızım? Siz hocaya gitmediniz mi?"

"Gittik."

"Eee, peki hoca ne dedi size?"

"Murat, 'Bizim bir sorunumuz yok.' deyince adam 'Öyleyse gidin, aklınız başınıza gelince gelirsiniz.' dedi ve bizi kovdu."

Murat dayanamayarak hemen araya girdi:

"Sibel, bizim ne sorunumuz var?"

"Yok da onun için mi ayrılma kararı aldık?"

"Abartıyorsun."

Annesi kızının hâlimden bayağı bir etkilenmişti ama yine de kendisini tutarak ortaya konuştu.

"İkiniz de yetişkin, üniversite tahsili yapmış insanlarsınız. Yapmayın böyle."

Sibel ise kendini acındırmaya devam ederek,

"Anne bildiğin gibi değil. Bu çok sevdiğin damadın sırf çocuğumuz olmuyor diye beni kafasından sildi. Eltim olacak çıyan bunun kafasını doldurdu. Artık ya cici yengesinin bulacağı bir kıza ya da o kokoş avukatına gitsin, istemiyorum onu."

Raziye Hanım bu sözleri duyunca âdeta donup kaldı. Zira damadına çok güveniyordu:

"Murat! Neler duyuyorum böyle? O kokoş avukat da kim?"

Murat da işin çocuk meselesine gelmesine, ardından da avukat arkadaşına dayanmasına çok üzülmüştü:

"Yahu anne vallahi öyle bir şey yok. Biz daha yeni evliyiz. Bir gün bile neden bizim çocuğumuz olmuyor diye aklıma gelmedi. Avukat arkadaşımın bu meseleye karıştırılması da iftiradan başka bir şey değil. O bana, 'Avukatımla görüştüm. Sesinle boşanacağız, mahkemede görüşürüz.' deyince

'Ben de avukatıma giderim!' dedim, hepsi bu."

Sibel hemen devreye girerek iddiasını güçlendirecek delillerini ortaya serdi.

"Hayır anne, o kadınla gizli gizli telefonla görüşüyor. İlkokul arkadaşımış. Adı da İclal. Haspa iki kocayı boşamış. Buna kancayı taktı şimdi de."

Murat samimi bir şekilde itiraz etti:

"Sibel boşuna günahını alıyorsun kadının."

"Ne günahını alacağım be! Geçen gün yemekte karı ağzına girecekti neredeyse."

Bu esnada kaynana hazretleri de safını seçmiş ve kılıcını çekmişti:

"Gül gibi kızımı iki koca eskitmiş bir aşüfteyle mi aldatıyorsun damat?"

Murat şimdi ayvayı yemişti. Zira karşısındaki cephe bir iken iki olmuştu. En azından ikinci cepheyi ikna etmek derdine düşerek aklında ürettiği bahaneleri sıralamaya başladı:

"Yok yahu anne... Kızın abartıyor. Benim ne işim olur Allah'ını seversen. O bir şakaydı."

"Şimdi şaka oldu değil mi? Karı yüzüme alaycı alaycı bakarak 'Muratçıgım Gelin Hanım seni üzerse gel bana bir celsede boşatırım.' demedi mi?"

"Yahu şakaydı o."

Raziye Hanım ikna olacağı yerde ateşe benzin püskürtmeye başlamıştı. Ellerini yüzüne yelpaze yaparak feryadı bastı:

"Ay bunları da mı duyacaktım? Meğer bizim damat ne yere bakan yürek yakanmış ne safmışız biz..."

"Yahu anne, kızcağız espri yaptı. Hatta sonra Sibel'e dönerek 'Kız öyle dediğime bakma. Bu erkeklerin canı cehenneme... Eğer bu seni üzerse hiç çekme. Gel bana. Ben onu mahkeme mahkeme süründürür, ciğerini sökerim. Ben şimdiye kadar hiçbir erkeğin boşanma davasına bakmadım.' dedi. Sen buna bakma."

Sibel, annesinin damadına olan düşkünlüğünü bildiği için onun bir anda karşı safa geçmesini engellemek adına hemen ortaya atıldı:

"Anne evet öyle dedi ama niye öyle dedi biliyor musun?"

Murat da soruyu tekrarladı:

"Niye dedi?"

"Niye olacak! Beni gaza getirip seni boşattırmak için. Sonra ne olacak?"

"Ne olacak?"

"Sen İclal sürtüğüne kalacaksın."

Hormonal yapısı bu kadar aksiyonu kaldıramadığı için Murat yine saçmalardan seçmece büyükçe bir gaf daha yapmasına neden oldu:

"O zaman gaza gelme sen de, Allah Allah!"

Sibel ise bu son gafın üzerine giderek,

“Bak anne işte sonunda itiraf etti. Bu çok güven-
diğin damadın var ya aynı zamanda bir müfteri-
dir. Bu muskayı senin koyduğunu ima ediyor bana.
Duy da artık kime güvendiğini gör!”

Sibel aynı anda Murat’a hışımla dönüp işaret
parmağını sallayarak,

“Bugün bütün maskeler yırtılacak Murat Efen-
di!” diye bağırdı.

Bu sözler Raziye Hanım’da âdeta bomba etkisi
yapmıştı. Gözleri yuvasında fıldır fıldır dönmeye
başlamış, yüzü çenesinden başlayarak alnına ka-
dar kıpkırmızı olmuştu.

“Nasıl?” diye bağırdı.

Bu gelen de Murat’ın annesi Kâmile Hanım ol-
malıydı. Murat hem zaman kazanmak içim, hem
de gelenin annesi olduğunu düşündüğü için kapıya
doğru yürüdü.

Kâmile Hanım içeri girer girmez dünürünü kızına
sarılmış, suratı da beş karış hâlde görünce bo-
doslama olaya girdi:

“Ooo bakıyorum da analı kızlı oğlumu kumpasa
mı aldınız? Hanım, hanım ben evladımı size ye-
dirtmem.”

Bu kez Sibel ortamı bulmaya çalışır gibi bir üs-
lupla itiraz etti:

“Aşk olsun anne! Neden oğlunu yiyelim?”

Murat da benzer bir üslupla annesine karşılık
verdi:

“Yahu anne bir de sen başlama. Kimsenin kim-
seyi yediği yok. Bir sakın ol. Hele otur, soluklan.”

Tabii Raziye Hanım altta kalır mı? Hemen cevabı
yapıştırdı dünürüne:

“Dünür bu sözleri hiç yakıştıramadım sana...”

“Ben de sana yakıştıramadım dünür.”

“Oğlun neler çeviriyormuş da haberimiz yok. Kı-
zıma çok kaba davrandığı yetmiyormuş gibi...”

Kâmile Hanım öfke ile araya girdi ve kendinden
emin bir şekilde,

“Benim oğlum geçim ehli birisidir bir kere. Ka-
balık ettiği vaki değil. Benim oğlum yılanla bile
geçinir hanım! Şimdiye kadar ona toz kondurmu-
yordun. Şimdi ne oldu, ne değişti?”

Bu defa Sibel bu sözden alınmıştı:

“Aşk olsun anne, ben yılanı da mı kötüyüm?”

Raziye Hanım tekrar söze girdi:

“Hanım, hanım! Oğlun, kızımı aldatıyormuş.
Senin haberin bile yok!”

Bu söz Kamile Hanım’ın beyninde şok etkisi
yapmıştı. Ancak kendisini çabuk topladı:

“Benim oğlum öyle bir şey yapmaz. Ağzından çı-
kanı kulağın duysun dünür!”

“Ya öyle mi? Sor bakalım oğluna. İclal kimmiş?”

Kâmile Hanım o anda işi çözmüştü:

“Avukat İclal mi?”

“Bak sen de biliyorsun.”

“Neyi bilecekmişim? Elimde büyüdü o kız be-
nim. Komşumuzun kızıydı. Oğlum ile aynı okula
gidiyordu. Tabii bileceğim. Sen komşularını bilmi-
yor musun be kadın!”

“Bilirim, bilirim elbette. Adamını, şalgamını, ya-
rarını, yaramazını hep bilirim.”

Murat, durumun kötüye gittiğini görünce he-
men müdahale etti:

“Yahu siz bari didişmeyin. Biz bir halt ettik. Üze-
rine tüy dikmeyin.”

Kâmile Hanım âdeta bir pantere dönüşmüştü.
İki elini böğrüne kayarak,

“Bırak herkes eteğindeki taşı döksün bakalım.
Konuş konuş. Ne olmuş İclal’e?”

“Oğlun, kızımı boşayıp o kariyla evlenecekmiş.”

“Öyle şey olamaz.”

“Sen öyle san.”

“O kız bir avukatla nişanlandı. Öyle şey olamaz.”

“Al işte! Şıracının şahidi bozacı.”

“Ayıp ayıp hanım. Haddini bil de konuş.”

Murat ve Sibel şaşkın şaşkın annelerinin kavga-
larını seyrediyorlardı. Her ikisi de içinden keşke
onları çağırmasaydık diye geçirdi. Bu arada tansi-
yonu pik yaptıran sual gelmişti:

“Haddimi bilmesem ne olacak?”

Bu diyalog artık saç baş birbirine girmenin işare-
tiydi. Birisinin bir şeyler yapması gerekiyordu. Si-
bel çok korkmuş ve gayriihtiyari olarak kocasının
elini tutmuştu. O esnada artık bu dünürler dahası
kadınlar savaşı bir erkek aslan kükremesiyle sona
erecekti. Zira eşinin bile kendisine sığındığını gö-
ren Murat kükredi:

“Yeter yahu susun artık! Buraya kavgaya mı,
yoksa bizi barıştırmaya mı geldiniz belli değil! Biz
zaten kavga ediyorduk. Size gerek yoktu. Aracı ola-
cağınıza yangına körükle gidiyorsunuz!”

Ortalık bir anda sus pus olmuştu ki devreye Sibel
girdi:

“Evet anne! Murat bozuk saat gibi bu kez doğru
söylüyor. Biz zaten kavga ediyorduk. Sizi aracı ol-
manız için çağırdık. Siz niye kavga ediyorsunuz?
Koskoca kadınlarsınız. Mahalle karıları gibi hiç
size yakışıyor mu bu sözler?”

Allah Allah... Güler misin, ağlar mısın? Yazar
mısın, siler misin? Buyurun cenaze namazına...

-devam edecek-

Cehalet Sahipsizdir

◆ Mustafa İmir

Densizliğe cesaret
Hamliğına işaret
Münasebetsizliği
Cahillikten ibaret

Baksan boy-pos yerinde
Baş omuz üzerinde
Görüntüsü yanıltır
Aklî sorun derinde

Kendini aydın sayar
Bilgeye verir ayar
İhsas, ima anlamaz
Etrafa fitne yayar

Hem ahmak hem avanak
Avara dönen kasnak
Kimi adam sansa da
Tescilli som bir salak

Lafı ağzında gever
Andavallığı sever
Dangalaklık timsali
Dönüp arife söver

Görüş tarlası kurak
Yaptığı mizah çorak
Lakin 'hem kel hem fodul'
Kafa verimsiz toprak

Tınmadan girer lafa
Fark etmez düşer gafa
Aklı noksan olana
Tıpta bulunmaz şifa

Sohbeti sulandırır
Ortamı bulandırır
Şerden ikrah edene
Çalıyı dolandırır

Zırvayı fikir sanır
Ne ar duyup uslanır
Onca rengin içinden
Akla karayı tanır

Zor aklı fukaralık
Yorumu beş paralık
Soytarılık ederken
Eğlenir kalabalık

Araya girer fevri
Zordur cahilin cevri
Tahsil terbiye tutmaz
Geçmez boşboğaz devri

Yakınında dolanma
İtibar etse kanma
Kendi üstüne hicvi
Anladığını sanma

Hem budala hem seme
Kolay takılır yeme
Karşılık vermemek yeğ
Ne dese üsteleme

Dikkate almasan da
Değerli bulmasan da
Cahilce ısrar eder
Muhatap olmasan da

Görüş belirtme zanla
Hükmünü ver izanla
Adı anmaya değmez
Tarifinden sen anla

Üslubu tertipsizdir
Mantıktan nasipsizdir
Kimse üstüne almaz
Cehalet sahiptir

Hanımdan Korkmam

◆ Erdoğan Öner

Kılıbıklık benim olmaz serimde
Bıyık var erkeğim hanımdan korkmam
Onu görsem duramıyom yerimde
Bıyık var erkeğim hanımdan korkmam

Erken kalkar çay suyunu koyarım
Patates soğanı toplar soyarım
Dolaptaki listesine uyarım
Bıyık var erkeğim hanımdan korkmam

Geceleri kalkar üstün örterim
Horladı mı çekinerek dürterim
Kaşlarından sinirini tartarım
Bıyık var erkeğim hanımdan korkmam

İzin koparmadan yatağa girmem
Sinirli zamanda yanında durmam
Boş yere konuşup beynini yormam
Bıyık var erkeğim hanımdan korkmam

Kahveye giderken izin alırım
Dediği saatte kesin gelirim
Ne isterse gider arar bulurum
Bıyık var erkeğim hanımdan korkmam

Hasta olsa omuzumda taşırım
Yorulmasın sırtını da kaşırım
Nasıl oluyorsa başkalaşırım
Bıyık var erkeğim hanımdan korkmam

Bulaşığı makineye dizerim
Köy yoğurdu alır ayran özerim
İşlerinin listesini yazarım
Bıyık var erkeğim hanımdan korkmam

Zamanım kalırsa yaparım ütü
Ondan almak için en güzel notu
Yumşak başlıyımdır olamam katı
Bıyık var erkeğim hanımdan korkmam

Ayaklansa pabucunu çitlerim
Emir verir yapamazsam çatlarım
Dolaptaki esbabını katlarım
Bıyık var erkeğim hanımdan korkmam

Vakâri söylüyor sondaki sözü
Peki derim bak da örnek al bizi
Kumandayı almam izlemem dizi
Bıyık var erkeğim hanımdan korkmam

Bu Adam/iki

◆ Musa Serin

Başlar konuşmaya susmaz bir türlü
Kendisinden başka âlem özürlü
Her sözü kavgalı "hır ile gürlü"
İnsanlıktan çıkmış dinlemez sözü

Benzetmiş kendine oğlanla kızı
Her şeyde çok ister, beğenmez azı
Ne yapsa, ne etse çekilmez nazı
İnsanlıktan çıkmış dinlemez sözü

Yeminin üstüne eder yemini
İnsanlıktan uzak, besliyor kini
Dilinden düşmezken imanı dini
İnsanlıktan çıkmış dinlemez sözü

Hınzırın tekidir dinlemez bizi
Fıldır fıldır eder, dolanır gözü
Sözler yalan yanlış kızarmaz yüzü
İnsanlıktan çıkmış dinlemez sözü

Din ile imana inanmaz amma
Fetvayı istesen, konuşmaz sanma
Yaşantısı bir hoş, sanki muamma
İnsanlıktan çıkmış dinlemez sözü

Her sözcükte eker nifak tohumu
Ağzı bayramlıktır, savurur kumu
Aydınlım dinlerken yapar yorumu
İnsanlıktan çıkmış dinlemez sözü

Talih Kuşu Yeniden

◆ Mehmet Pektaş

Piyango biletine büyük ikramiye çıkmadığı anlaşılan Osman Abalı, dolandırıcılık iddiasıyla tutuklanıp hapsi boylamıştı. Neyse ki özgürlüğüne kavuşması fazla uzun sürmedi. Talih kuşu Osman'ın başına konmaya niyetliydi bir defa. Piyango İdaresi Reklam Müdürü, mahkeme çıkışı ona kurumun reklam kampanyasında rol alması karşılığı 1 milyar lira teklif ediyordu. Osman'sa "Hayali milyarder oldum huzurum bozuldu, gerçek milyarder olursam hayatım kayar." diyerek bu teklifi reddetmişti.

Osman Abalı için hayat, kaldığı yerden ama eskisinden çok daha zor bir şekilde devam ediyordu. Patronu, ikramiye çıktı zannedip onu işine ortak etmiş, altına araba çekmiş, onca masraf etmişti. Harcadıklarını Osman'dan alamayacağını biliyordu. Bu yüzden onu kovmak yerine karın tokluğuna çalıştırmaya devam etti.

Osman patrona olan borcuna karşılık sabahın köründe işe gidip gece yarılarında kadar yük taşıyordu. Gecenin bir yarısı yorgun argın eve döndüğünde ise kaynanası ile karısı başının etini yiyordu. Osman'ın kısa süren zenginlik döneminde evine poşet poşet, kasa kasa mal taşıyan mahalle esnafı, onu bir kaşık suda boğmak için fırsat kolluyordu.

Bir akşam yine pestili çıkmış hâlde eve dönerken apartmanın merdiveninde mahallenin delikanlılarını gördü. Hepsisi de telefona gömülmüş bir şeyler karıştırıyordu.

"Gençler müsaade edin de geçeyim." dedi.

Gençlerin hiçbiri kılını bile kıpırdatmadı. Osman iyice yaklaşıp tekrar seslendi:

"Çocuklar size söylüyorum.",

Yine kimseden tık çıkmayınca Osman, kulaklarının dibine kadar sokuldu:

"Çocuklar!" diye bağırdı.

Bu defa gençlerden biri başını kaldırdı:

"Aa Osman abi, sen nereden çıktın yav?" dedi.

Osman:

"Daha çıkmadım, çekilirseniz merdivenden çıkıp evime gideceğim." dedi.

Delikanlı, arkadaşlarını da dürtükledi:

"Hey kalkın lan, Osman abi geldi!"

Bunun üzerine diğer gençler de ayaklanıp yolu açtı. Osman tam aralarından geçecekken biri,

"Osman abi, sen bu şans oyunlarından anlarsın. Şu kupona bir bak." diyerek elindeki telefonu uzattı.

Osman göz ucuyla bakıp cevap verdi:

"Bu ne ki?"

Delikanlılar Osman'ın etrafını çevirmişti:

"Bahis uygulaması Osman abi." dedi birisi.

Osman hiçbir şey anlamamıştı:

"Nasıl yani?" dedi.

Bir başkası:

"Senin anlayacağın sanal piyango Osman abi. Telefonda oynuyorsun şansın varsa parayı cebe, yani telefona trink indiriyorsun."

Osman'ın yüzünde acı bir gülümseme belirdi:

"Başıma gelenleri biliyorsunuz çocuklar. Ben normal piyangoyu bile tutturamamış adamım, sanal piyangodan ne anlarım?"

"Öyle deme Osman abi." dedi gençlerden biri, "Sen piyangoyu tutturmadan ikramiye kazanan adamsın."

Osman,

"Gidin oğlum işinize." deyip yürüyecek oldu. Gençler bir türlü yakasını bırakmıyordu.

"Osman abi, hiç olmazsa birkaç rakam söyle. Kupon tutarsa seni de görürüz." dedi gençlerden biri.

"Haydi be Osman abi." dedi bir başkası.

"Nazlanma abi." diye ısrar etti bir diğeri.

Derken Osman Abalı bir anda kendini gençlerin omzunda buldu:

"Osman abi! Osman abi!" tezahüratları arasında apartmanın etrafında birkaç tur attılar.

Osman Abalı, baktı ki kurtuluş yok,

"Tamam çocuklar tamam indirin beni!" dedi.

Osman omuzlardan inmişti. Gençler telefonlardan bahis uygulamasına girdiler ve Osman'ın ağzından çıkacak rakamları beklemeye başladılar.

Osman biraz düşündü:

"0" dedi.

Gençler şaşkınlıkla bakışlarını Osman'a dikti:

"Abi başka numara bulamadın mı?" dedi bir tanesi.

Osman,

"Sordunuz söylüyorum oğlum. Hayatta hep elde var 0. Maaşımdan kalan 0. Hayattan beklentim 0. Evdeki huzurum 0, işyerinde 0. Daha sayayım mı?"

"Tamam tamam." dedi soruyu soran. "Tutar mı tutar! Girin 0"

Osman biraz daha düşündü:

"7"

Bu defa başka bir genç atladı:

"Osman abi doğru dürüst bir rakam söylesene."

Osman,

“Beğenmiyorsanız bırakın beni gideyim. 7 yaşımdan beri, haftanın 7 günü çalışırım. Aklıma başka rakam gelmedi.”

Gençlerden birisi,

“Söylenmeyi bırakın da girin adamın dediği rakamları.” diyerek arkadaşlarını susturdu. Sonra da Osman’a döndü:

“Abi bir rakam daha söyle.”

Osman mimiklerini oynatarak bir süre düşündü. Elini cebine atıp ceplerini karıştırdı. Cebinden iki banknot çıktı:

“Çocuklar cebimde 25 lira var. Son rakam da bu olsun.” dedi.

Osman sırtını dönüp gidiyordu ki delikanlılardan birisi bağırды:

“Tuttu, vallahi tuttu! Kazandık!”

Gençler, Osman’ı şapur şapur öpmeye başladılar. Osman güçlkle kendini kurtardı:

“Durun yahu öldürecek misiniz beni? Tuttuysa tuttu. Güle güle harcayın.” dedi.

Harcama kelimesini duyunca gençler bir an birbirlerine bakiştılar.

“Sahi lan bu parayı nasıl alcaz ki?” dedi birisi.

“Bir yolunu buluruz artık kripto miripto... Karıştırma sen fazla.” diye susturdu arkadaşını başka bir genç.

Osman araya girdi:

“Nasılı var mı oğlum? Gidin Piyango İdaresine alın paranızı.”

“Osman abi, o işler eskide kaldı artık. Şimdi her şey sanal. Hele bizim oynadıklarımız çok farklı. Yasadışı bahis işleri anlayacağın.” dedi iri yarı olan.

Osman,

“Hiçbir şey anlamadım. Beni bırakın da gidip yatayım. Sabah 5’te kalkmam lazım.” diyerek yürüdü.

Osman merdivenlerden çıkarken gençlerden birisi seslendi:

“Osman abi, sözümüz söz şu parayı bir alalım, seni de göreceğiz merak etme.”

Osman, arkasına bile dönmeden cevap verdi:

“Beni görmemiş olun çocuklar. Bu işler bana yaramıyor.”

İş yerine kadar kat etmesi gereken uzun bir yol olduğu için Osman sabahın köründe kalktı. Her ne kadar karısını uyandırmamaya gayret etse de elini kapı koluna atar atmaz karısı uyanmıştı:

“Eve para bırakmadan nereye gidiyorsun herif?” diye çıkıştı kadın.

Osman,

“Karıcığım kartlarım zaten hep sende. Maaşımın

kaç para olduğunu bile bilmiyorum sayende.” dedi.

Kadın:

“Bu ev nasıl idare oluyor sen biliyor musun he?” diye lafa başladı. Osman, bu işin sonunu az çok tahmin ettiğinden cebindeki 25 lirayı da komodin üzerine bırakıp usulca sıvıştı.

Binadan çıktığında ise onu bir sürpriz bekliyordu. Patronu, Osman’ı almaya gelmişti. Osman’ın evden çıktığını görünce hemen koşup arabanın arka kapısını açtı:

“Buyurun efendim, buyurun şöyle oturun.”

Osman, şaşkındı:

“Hayırdır inşallah. Patron, bir yanlışlık olmasın. En son kapıma böyle arabayla geldiğinden beni piyango talihlisi sanıp öyle gelmiştin. Piyango talihlisi olmadığım anlaşıldığı günden beri de bir ağzıma etmediğin kaldı.”

Patron:

“Aman ortak unut şimdi bunları. Haydi atla da ofisimize gidelim.”

Osman,

“Sen ne içtin patron? Kafan güzel herhalde. Ne ortağı, ne ofisi?”

Patron,

“Ortak, hatırlasana... Sana ikramiye çıktığında, aman canım çıktı sandığımızda demek istedim, seninle ortak olmadık mı?”

Osman,

“Öyle bir şeyler oldu ama gerçek talihli ortaya çıktıktan sonra beni köle gibi çalıştırmaya başladın.”

Patron,

“İş hayatında olur böyle şeyler ortak. Bazen sen çok çalışırsın bazen ben. Haydi atla.”

Osman, bu işin sonunun nereye varacağını kestiremeye de ayağına kadar gelen arabaya bindi. Yolda giderken taşlar az çok yerine oturmaya başlamıştı.

Patron, yolda telefonunu çıkardı:

“Baksana ortak ‘Kazandıran Adam’ diye meşhur oldun.”

Osman, patronunun uzattığı telefona baktığında dün gece gençlerle yaşadıklarını gördü. Meğer gençlerden birisi olanı biteni telefonuyla çekmişti. Osman’ın söylediği rakamlar da tutunca videoyu internete atmıştı.

Osman,

“Valla patron dün attım tuttu. Buna güvenip de benden rakam falan isteyeceksen...”

Patron, Osman’ın sözünü tamamlamasına bile izin vermedi:

“Yok yok! Rakam falan istemiyorum senden. Sen artık ‘Kazandıran Adam’sın. Fenomen oldun. Ofiste bizi bekleyen bir arkadaş var. Çok para vere-

cek. Yapman gereken sadece birkaç küçük video. Hepsi o kadar.”

Osman,

“Peki o videolar ne olacak?”

Patron,

“İnternetteki bazı sitelerde gösterilecek hepsi bu.”

Osman,

“Yani reklam gibi bir şey mi?”

Patron,

“Eh onun gibi bir şey.”

Osman itiraz etti:

“Patron ben kabul edecek olsam yıllar önce Pi-yango İdaresinin reklam teklifini kabul ederdim. Bu iş olmaz. Durdur arabayı ineceğim ben.”

Patron, inadına yumuşaktı:

“Sinirlenme canım, oynamak istemiyorsan oynamazsın. Gidelim, bir görüşelim.”

Ofise vardıklarında hiç de tekin görünmeyen bir adam onları bekliyordu. Adamın tüm ısrarlarına rağmen Osman bahis reklamında oynamayı kabul etmemişti. Adam biraz düşündü, patrona kaş göz ederek konuştu:

“O hâlde sana başka bir teklifim var Osman Abalı. Kumarın ne kadar zararlı olduğunu anlatan bir video çekelim. Bu videoyu biz bir yerlerde değerlendiririz. Ama bahis reklamından alacağın paranın ancak yüzde birini alırsın ona göre.”

Osman, patronun da ısrarıyla bu teklifi kabul etmişti. Vakit kaybetmeden çekimlere başladılar. Çekimlerden sonra Osman ücretini de alacaktı ama patronu fırsat vermedi. “Borcundan düşünüyorum.” diyerek parayı cebine indirdi.

Birkaç gün sonra Osman, polis baskınıyla uyandı. Meğer çekilen video yapay zekâ ile değiştirilmiş ve yasadışı bahis sitesi reklamı olarak piyasaya sürülmüştü. Gerçek birkaç ay sonra anlaşıldı. Osman’ın hapiste geçirdiği günler ise yanına kaldı. Hapishanenin kapısından çıktığından onu bir basın ordusu karşıladı. Basın mensupları bir açıklama beklerken Osman’ın tepesine bir kuş pisledi. Herkesin ağzından uğultu hâlinde aynı kelimeler çıktı:

“Talih kuşu.”

Osman kafasına pisleyen kuşun karşıdaki ağaca konduğunu görmüştü:

“Ne talih kuşu yahu baksanıza bu düpedüz karga.” dedi. Kalabalık başını ağaçtan tarafa çevirdiğinde kara bir karga galklayarak uçup gitti.

İnsan

◆ Erol Koca

Alınıp satılır mal olmasa da
Her adamın bir ederi var imiş
Pazarlığı olmaz tartıya çıkmaz
İnsanın özünde cevheri varmış

Kimisi elmastan yakuttan üstün
Kimisi som altın tek külçe bütün
Öyle bir cevher ki kılıçtan keskin
Onu da zapteden bir kını varmış

Hoyrat kasırgalar asi tufanlar
Yıllar harmanında nefsi yuvarlar
Akıl yormaz sanki bir tek bahar var
Süse püse göre giyeni varmış

Cevheri taştan mı lal-ü mercan mı?
Menşei Semerkant yoksa Şam’dan mı?
Asaleti Kıpti yoksa sultan mı?
Soyu karma karış olanı varmış

Her ne olsa yaratılmış insan bil
Yaptığın görme susmayı irfan bil
Muhatap eyleyen ulu sultan bil
İmtihanın çetin olanı varmış
Her olup biteni yazanı varmış

Bak Kadere Bak Kısmete

◆ **Mehmet Gözükkara**

Hekimbaşı hasta oldu
Hap bizim tarafta kaldı
Bal tutanlar tadın aldı
Turp bizim tarafta kaldı

Cephe düşünce art arda
Yokluğu yaşadık varda
Fatih yurdu Balkanlarda
Harp bizim tarafta kaldı

Ayrı düştü Makedonya
Ha Kosova ha da Konya
Bölüşüldü koca dünya
Sarp bizim tarafta kaldı

Yayıldı haber anında
Yandık cihan yangınında
Kadere bak Lozan'ın da
Çap bizim tarafta kaldı

Suçu yükleyip yazana
Çağ dışı dedik ozana
Kara çalınca kazana
Kulp bizim tarafta kaldı

İkilik düşünce içe
Kan kaybettik her bir hiçe
Baş, taş geldi düşünce
BOP bizim tarafta kaldı

Acı bize, sızı bize
Gözdağ verdi gezi bize
Çuval, şilte bezi bize
Kep bizim tarafta kaldı

Uyu uyu yat yat uyu
Her insanın ayrı huyu
Bağladılar üstten suyu
Kap bizim tarafta kaldı

Yüklense de meyve dala
Yetmeyince düşmez ala
Üç maymun oynanır hâlâ
Tıp bizim tarafta kaldı

Gözükkara gözün kara
İnananlar düşmez dara
Deyip çekecekken dâra
İp bizim tarafta kaldı

Unuttuk

◆ Kadir Köse

Öyle bir zamanda yaşar olduk ki
Beklentiden dünümüzü unuttuk
Ülküsüz bir yolda şaşar olduk ki
Gidilecek yönümüzü unuttuk

Zihnimize çıkarıcılık girildi
Gönlümüze vefasızlık kuruldu
Bencil olmak kazanç gibi görüldü
O fedakâr yanımızı unuttuk

Yeşilin nuruna denk arar olduk
Turkuaz var iken renk arar olduk
Griye dönüşüp arada kaldık
Kök renklerde tonumuzu unuttuk

Asırlar öncesi vahiyle gelen
Peygamber'den bize tereke kalan
Milletin manevî mayası olan
Yüce İslâm dinimizi unuttuk

Ömüre zabıttır amel olgusu
Kabire girince vardır sorgusu
Mîzan'da yapılır tek tek yargısı
Nice çetin konumuzu unuttuk

Her canlı ölümü tadacak tabii
İster Köse olsun isterse nebî
Dünyaya hep bâki kalacak gibi
Bir nefeslik sonumuzu unuttuk.

Unçuluk Anşa-Bedirik Hörü/on bir

◆ Hacı Musa Tuncer

"Ben gediyoum Yusub! Beni bilgilendirdiın uçun savul yarvım" dedi Unçuluk Anşa.

Çinçik Yusuf,

"Bişeddaal Anşa bibi, bişeddaal da, bunnarın Cümee'yinen ne alıp veremedigleri var ki ne? ben onu annamış daalım. Daha yornuunu bile almadın, bişedler yeeb içmeden bir yere salamağ seni, hele birtii daha dur" dedi.

Zilli Zeliha,

"Bir yere gedmiyon Anşa'atın bibi! Senin uçun horuz kesdim, onu yedirmeden bir adım dahi salmam. Hemi Kepir Gadir'inen neem ne işi var ki ne bu geberesice Milla'nın?" dedi.

Israr üzerine,

"Pekiinci oakıd Zelihe gızım, pekiinci. Yemeğini yeyib öyle yola gıyuluyum. Madem sordunuz cuvablıyam, belli ki ne henüz habarınız yog. Bakın yarvım, Cümee oğlumuza Leyli gızımızı isdiyeceğ, biz gonusdug annaşdığ bir garer aldığ, gızınan oğlanın da birbirlerine göönü var. Öömüzdeki Cümee günü angşamı sucuglarını yiyeceedığ, başımıza buelişde bu iş geldi görüyonuz. Hal bööle oluncu Sünepe Süllü'yünen babası Teber Tahir gudurmuşlar. Bunnarın derdi, Leyli'yi Cümee'ye verdirmek. Leyli'yi soykalar galasıca Sünepe Süllü almak isdiyo. Amma alamıyacaglar." dedi.

Zilli Zeliha, elleriyle ağzını kapatarak, bu duruma pek sevinerek,

"Amaniin demek Leylızı Cümee'ye isdiyonuz hıı? Aman ne güzel olur Anşa'atın bibi. Ne eyi olur vallaa, demek sucuunu yeeciniz? Çok sevindik, hayırlı uğurlu ola."

Unçuluk Anşa:

"Savul gızım savul da, ya bu çocuk aya'a kaka-massa, ya elden aya'a galırsa, ya yatalag galırsa ni-yaparığ? Leyli gıza ne derik? Bunnarı düşünüyom Zelihe gızım bunnarı. Cümeeceez bir an eveli ank bir yekinse, ank bir aya'a kaksa var ya başga heç bişed isdemiyoum, gerisi gulay. Ben bureelirken zerrakıl yatıyodu çocugcaaz, şindik heyloldola? ayıgdı m'ola?" dedi.

Zilli Zeliha, sohbeti kaçırmamak için Unçuluk Anşa'nın hemen yanı başına çömeldi. Üzerinde kırmızı tonu daha fazla, gül desenli, rengarenk şalvarı toprağa değer değmez vaziyette, bir yandan kestiği horozun tüğlerini yolarken bir yandan da sohbele iştirak ederek,

"Cümee çabıg yekinir inşallah Anşa bibi, gaygeyleme sen. Aere yekinemezse, habarımız ossun, şu bizim yukarı köyde derin bir hoca var diyollar, cin neyim olursa bir üfürümüye çıkarıyomuş, hocanın nefesi çok guhedliyimiş, gönü bile yürüdüyomuş alimallah. Bagdığ Cümee ayıgmadı mı alır getirrig cinci hocuya. Sen esef edme!" dedi.

Çinçik Yusuf,

"Benim garı do'oru diyo Anşa bibi, bu hocanın metini ben de çok duydum, çok derin bir hoca, diyollar. Her sabah Cahan Nehri'nde abdas alıp, Kâbe'de iki erkaat namaz gılıp, sourada ireçberlik eylediği tarlasına gelip, öküz yerine geyikleri sabana goşup çit sürüyomuş. Annıyacaan bugadlı derin bir hocuyamış. Babası Celil Hocaefendi ırahmadlıg da çok derin bir hocuyamış. Buna da Gadılı Hafız Mecit Hocaefendi deller. Ha sen derseni ki ne, 'O'olum Yusub, bu hocuya bul, al getir.' angşamdan yola gıyulurum." dedi.

Unçuluk Anşa,

"Nebiliim Zelihe, nebiliim Yusub? Herkiş birbişed diyo. Kime inanacaamızı, kime güveneceemizi bilemez oldug. Şaşırdığ galdığ davulun sesi ırardan gula'a hoş gelirimış, deller. O hesabı, bu işler duyulduu gımı daal. Hele bir begliyeg göreğ baam, soura bir garer verrig." diye cevaplayınca Zilli Zeliha ve kocası Çinçik Yusuf, ikisi iki yerden, "Sen bilin Anşa'atın bibi, sen bilin!" dediler.

Sohbet olanca hızıyla sürerken, Zilli Zeliha, üzeri eğreti dalıyla kaplı çardağın ortasına sofrayı hazırlamak üzereydi bile. En son, odun ateşinde, karakılçık buğdayı bulgurundan pişirdiği bulgur pilavının üzerine kar taneli taze hımzan yağını eritti ve tavadan incecik daire çizdirerek döktü, tahta kaşıkla güzelce karıştırıp yağladı. O anda ortalığı mis gibi bir koku sardı. Horozun ifitlenmiş etini pilavın üzerine yaydı. Sofrada, kökünden çekilip ayıklanan taze yeşil soğan, Bir bocit ayran, turp ve nar kırmızısı yufka ekmek var. Çinçik Yusuf, böldüğü yufka ekmeği, uzaktan bulgur pilavının üzerine atıp, beş parmağıyla çöküştürüp, lokmayı avurduna itelerken, arkasından taze yeşil soğanı ısırdı ve kalaylı bakır tasta süzme yoğurt ayranını yudumladı. Yemek sonrası Unçuluk Anşa,

"Eline sağlık Zelihe gızım, yemeğin çok güzel ve lezzetli olmuş. Geçmişine ırahmad ola" dedi.

Alırsın Ford Olursun Cort

◆ Kadir Orakçı

Seksen altı model araba aldım
Adı Ford'du kendi dertti başıma
Ne zaman bindiysem hep yolda kaldım
Adı Ford'du kendi dertti başıma

Aylarca kapının önünde durur
Yağmurda yıkanır güneşte kurur
Külüstür demeyin yapıyor gurur
Adı Ford'du kendi dertti başıma

Çalışmazdı sanki benim kastıma
İteklerdim Şentepe'den Ostim'e
Dertliyim arkadaş gelme üstüme
Adı Ford'du kendi dertti başıma

Düzde iyi kaçır yokuşu aşmaz
İş yerine gider eve ulaşmaz
Satılıktır desem kimse yanaşmaz
Adı Ford'du kendi dertti başıma

Kaportası sağlam boyası tamam
Kalorifer dersin içeri hamam
Kışın bineceksen ona karışmam
Adı Ford'du kendi dertti başıma

Horz diye çalışır benzini içer
İkiye takarken geriye geçer
Hacı Murat bile arayı açar
Adı Ford'du kendi dertti başıma

Bagajı genişti koltuğu kırık
Kriko bozulmuş stepne yarık
ÖTV gelmeden yaşlandı moruk
Adı Ford'du kendi dertti başıma

Sigortası var da muayene yok
Çevirmeye girme tali yola sok
Polis ceza yazar cepte para yok
Adı Ford'du kendi dertti başıma

Yürüyeni iyi motor sıfırdı
Nasıl oldu bilmem dingili kırdı
Gitti de polisin yanında durdu
Adı Ford'du kendi dertti başıma

Tıka basa eşya yükle çekerdi
Polis bakar Ford'a dudak bükerdi
Ocağıma ne incirler dikerdi
Adı Ford'du kendi dertti başıma

Olmadık bir anda egzozu patlar
Çocuklar korkudan dışarı atlar
Masrafı ikiyken tam dörde katlar
Adı Ford'du kendi dertti başıma

Hani kuzu kurdun yol Ford'undu lan
Tosbağa mı yani şu yolda kalan
İnanma gardaşım vallahi yalan
Adı Ford'du kendi dertti başıma

Yokuştan aşağı salsan çalışmaz
On yıl geçer yine sana alışmaz
Aklı olan Ford'a falan bulaşmaz
Adı Ford'du kendi dertti başıma

İnternette taliplisi bol çıktı
Arasından bir enayi kul çıktı
Garibimi gelin ettim dul çıktı
Adı Ford'du kendi dertti başıma

Ucuza veririm olmasın kârım
Üste para derse ona da varım
Alıcı vazgeçer diye korkarım
Adı Ford'du kendi dertti başıma

Ford'un sayesinde tamirci oldum
Servisine gide gele yorulduğum
Sonunda hurdaya verip kurtuldum
Adı Ford'du kendi dertti başıma

Bir Papa Geldi

◆ Şükrü Ünal

Papa geldi
Ortalık karıştı
Yorumlar
Birbiri ile yarıştı

Medeniyetler Korosu
Adama konser verdi
Şarkı, türkü, ilâhî
Ortalık alevlendi

Papa geldi yalnız
Ardında Haçlı Ordusu yok
Siz hayale dalınız
Komplo teorisi çok

Sultanahmet'i gezdi
Müslüman olmadı elbet
İznik'te mola verdi
Sen akıbeti seyret

Sevdim dese İstanbul'u
Bir yalı alayım dese
Allah'ın âciz kulu
Başına şapka giyse

Oldu mu hemşeri bize
Yandı Vatikan, yandı!
Zünnârı atınca Papa
Onu Müslüman sandı.

Burası Türkiye canım
Papa gelir, papaz gider..
İlmine güvenmeyen
Yobaz gelir, yobaz gider...

Namerdim (Sitem)

◆ Fikret Görgün

Artık ne suç işlenirse işlensin,
O tarafa bakınırsam namerdim.
Kimi yumruklansın, kimi dişlensin,
Eğer tavır takınırsam namerdim.

Araçları ortalığa saçsalar.
Saçımı çekseler, vurup kaçsalar.
Üzerimden çiğneyerek geçseler.
El kaldırır, dokunursam namerdim.

Koridorlar nefesimi boğsa da,
Dokuz çocuk bir sıraya sığsa da,
Tebeşirler vızır vızır yağsa da,
Değil kaçmak, sakınırsam namerdim.

Hele dokun da gör; dünya kaç bucak!
Sönüverir masumane bir ocak!
Ayağımdan asın, oldu olacak!
Karşı koymam, yekinirsem namerdim.

Gürültü, patırtı içinde bir ders,
Teneffüste bile haramdır nefes,
Kırıldı umudum, kalmadı heves,
Günüm dolsun, bakınırsam namerdim!

Kırılır sıralar, kazılır duvar
Üç ay bile dayanamaz kapılar
Galiba herkesin altın küpü var
Bu kafayla kalkınırsam namerdim.

Övünmek hem hakkım, hem hayalimdi,
Hani, en hakiki mürşit ilimdi
Öğretmene hürmet “nostalji” şimdi.
Ben ölmüşüm, silkinirsem namerdim.

Gemi su alıyor, bizlerse bittik,
Öğretmen olmakla hata mı ettik,
Sabır sabır dedik, her şeyi yuttuk,
Artık susmam, çekinirsem namerdim.

Körler iyi baksın, sağır dinlesin,
Âlim uzak dursun, cahil anlasın,
Eskilerin kulakları çınlasın,
Bundan sonra yakınırsam namerdim.

Eğitim işini bıraktık şansa,
Kimse aldırıyor ortalık yansa,
Yetmiş milyon sıra ile okunsa,
Fikret diye okunursam namerdim!..